

BIBLIOTECA PÚBLICA
SANT GREGORI
MIQUEL
MARTÍ
I POL

Recull de premsa de la Vall del Llémena

Font Diari de Girona *Plana*

Data 27 de juliol de 2008

La MAT, sentiments i raó

JOAN VILA Aquest divendres s'ha acabat el termini per presentar al·legacions pel traçat de la línia de 400 kV entre Bescanó i Santa Llogaia. És una fita important dins el projecte. Ara hem d'esperar la resolució de les al·legacions presentades i l'execució final.

Des de l'any 2005 he escrit una vuitantena d'articles que parlaven directament o indirectament sobre la MAT. He intentat estudiar els efectes de les línies sobre el territori, he estudiat si hi havia altres alternatives, he participat a totes les reunions de Mario Monti, i he assistit a totes les reunions, debats i xerrades on m'han demanat. Sovint ho he fet en solitari, a pit descobert, en debats on jo era l'únic que defensava la línia davant altres ponents en contra i una assistència també contrària. En època escolar visc a Sant Gregori, poble amb una posició unànime contra la línia. He hagut d'aguantar els moviments en contra a Camprodon. He passat cada dia enmig de les pintades de la República i de Besalú contra la MAT...

Hauria estat per a mi molt més fàcil posar-me al costat del moviment contra la MAT. Imagineu la gràcia que em fa caminar sota la línia de Vic a Baixàs que passa per Coll d'Ares, a prop de Sant Pau de Segúries, Molló i Prats de Molló. Sabeu que m'estimo especialment el territori de la Vall de Camprodon i de l'Alt Vallespir, hi camino cada diumenge, gaudint del paisatge, i en faig difusió quan puc. He après a acceptar amb resignació el pas de la línia de 400 kV, tot i escoltant el soroll de l'efecte corona que fa el pas de l'electricitat pels fils.

L'Anna Iglesias em diu en una carta que tot el col·lectiu contra la MAT es mou pels sentiments, no per una calculadora. Deu tenir raó. És precisament el que jo no faig. Temperamentalment sóc emotiu, però els que em coneixen diuen que sóc fred. He hagut d'aprendre a separar les emocions de les raons. Una part de l'aprenentatge el vaig fer a la universitat amb els estudis d'enginyeria, on ens ensenyen a destriar el que és important del superflu. Però la part més significant l'he hagut d'aprendre a la feina, aguantant un munt de problemes, veient que després d'un daltabaix sovint hi ha una remuntada, sabent que la vida no és una cosa de dies, explicant que l'empresa té més anys que les mateixes lleis, fent veure que un problema bloquejat per una persona es resoldrà quan aquesta ja no hi sigui, en fi, pensant cada dia en els propers vint o trenta anys.

Té raó l'Anna. La diferència entre els contraris a la línia i els que hi estem a favor és aquesta. Uns fan servir els sentiments i altres emprem la raó. Són visions d'un problema fetes des d'angles molt diferents que porten a conclusions distants. He dit sovint que el debat és complex, a vegades l'hem fet sense prou informació, i s'han dit molts arguments incerts, falsos, utòpics i a vegades impossibles de realitzar.

S'ha fet un abús quan s'ha fet creure a la gent que podem viure sense línies, que això era una cosa del passat. Fins i tot ho vaig escoltar al president Pasqual Maragall! Què no ha de defensar la persona que li passa la línia vora casa seva quan li diuen que les línies no fan falta per a la nostra vida, que tot plegat és un muntatge perquè unes quantes companyies es facin riques!

Ha estat aquesta quantitat de desinformacions i falsedats les que m'han empès a defensar la línia. Des del convenciment que amb la tecnologia actual no podem prescindir de línies elèctriques d'alta tensió, sabent que les xarxes distribuïdes poden ser una solució de futur, mai una certesa.

L'Anna em demana que presenti també al·legacions pel tram de la línia que arriba a Riudarenes. Em consta que el seu alcalde ha demanat que es soterrí tot el tram. El mateix han demanat els altres alcaldes, que es soterrí tota la línia entre Santa Llogaia i Bescanó. A mi també m'agradaria que es soterrés tot, més encara, que es soterrin totes les línies, tots els trens i totes les carreteres. Els molins de vent, els ports i els aeroports no els podem soterrar. Algú diu que un dia ha de ser el primer. Deixant a part els problemes tècnics que hi pot haver per fer compatible soterrar en alterna en el nus de Santa Llogaia, pel fet que al mateix nus es surt soterrant en continu i que s'ha de donar la potència de curtcircuit de l'AVE, cal preguntar-se si es pot soterrar tot, i per què aquí si i allà no. En la solució d'aquests criteris s'han de posar raonaments objectius, una mica com s'ha fet a Dinamarca, soterrant només en espais de protecció natural. Fer-ho sense model, sense raons objectives, porta a la disbauxa, a confusió.

Sé que no és cap consol, però no hi ha desenvolupament sense afectació al territori. La nostra intel·ligència ha de servir per trobar la mínima afectació, fent-la sostenible: una línia o un molí de vent es poden desmuntar, el CO2 generat per una central, els residus radioactius, hi seran durant milers d'anys. Ni el nou traçat de l'AVE és neutre, ni ho ha estat l'eix transversal, ni ho serà l'ampliació a quatre carrils de l'eix, ni ho serà el futur tren transversal. Que jo sàpiga cap d'aquestes infraestructures ha tingut una oposició de la magnitud de la MAT. El col·lectiu contra la MAT un dia ens hauria d'explicar el perquè de la desproporció de les oposicions.

En tot el debat sobre la MAT gairebé no hem dedicat atenció a parlar de compensacions, no hem tingut temps per afinar el traçat, per debatre el detall,... perquè només hem estat obeccats a resoldre si la línia era necessària o no. És evident que els que l'hem defensada tenim una responsabilitat que els que hi estan en contra no la tenen. Però he de recordar que el resultat final serà el que s'obindrà de tot un procés molt complicat, on la forma com s'ha fet oposició també ha tingut la seva influència, impeding un procés més racional, fent-lo emocional i sovint portant directament a la frustració.

Lluny de les passions sobre la línia, vull recordar que els que l'hem defensada ens mou el mateix sentit de responsabilitat de país que el que pot moure als que hi estan en contra. Molts ho fem a partir de la responsabilitat de mantenir una activitat econòmica que dona feina a un munt de famílies. No conec ningú de les nostres comarques que hagi defensat la MAT per interessos especulatiu o particulars. És obvi que els que hem defensat la línia també ens hagués agradat que no fos necessària. La mateixa cosa passarà amb els parcs eòlics. Però alguns preferim defensar aquestes infraestructures que no pas centrals nuclears, parcs automobilístics amb creixement il·limitat o urbanitzacions desmesurades del territori. I això només es pot fer des de la raó, mai des del sentiment o des de la fe.